

บทนำ

‘ทรปรลางค์’ แคว้นอันกว้างใหญ่ ครอบครองทั้งผืนดินที่ราบลุ่ม เหมาะแก่การเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ อีกทั้งยังมีชายฝั่งทะเลที่ทอดยาว ล้อมรอบสองฟากฝั่งของแผ่นดิน ทำให้อาชีพหลักทรงลงมาของชาว ทรปรลางค์นครคือการประมง และการเดินเรือส่งออก รวมทั้งการนำเข้า สินค้ากับแคว้นแคว้นต่างๆ ส่วนดินแดนทางด้านเหนือที่ทอดยาวกินพื้นที่ ถึงหนึ่งในสามของดินแดนทางฝั่งตะวันตกของนครอันมั่งคั่ง เป็นเทือกเขา สูงที่ไ้แบ่งเขตแดนกับนครข้างเคียง ที่ถูกขนานนามว่าเมืองแห่งแสงตะวัน ...ดุจเดียวกับชื่อนคร ‘ทัพทิวา’

หลายปีก่อนทรปรลางค์และทัพทิวามีความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นที่ ไม่ดีตมมากนัก แม้จะไม่มีการประกาศทำสงครามอย่างชัดเจน แต่การปะทะ ที่พบได้บ่อยๆ แถบชายแดน ก็ทำให้ทั้งสองแคว้นยุติความสัมพันธ์มา ได้พักใหญ่แล้ว นับตั้งแต่เจ้าหลวงองค์ก่อนของทรปรลางค์นครยังครอง ราชบัลลังก์

จวบจนกระทั่งสองปีที่ผ่านมา สัมพันธไมตรีระหว่างสองแคว้นได้ ถูกพัฒนาขึ้นจนถึงขั้นที่เรียกว่าดีมาก เมื่อพระชนิษฐาในองค์เจ้าหลวง

แห่งทัพพิวานครทรงเข้าพิชิตภิษกสมรสกับเจ้าหลวงพระองค์ใหม่ของ
ทรรปลังค์ และท่านหญิงคนสำคัญของทรรปลังค์ได้ขึ้นเป็นเจ้านาง
เคียงคู่เจ้าหลวงแห่งทัพพิวา

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนกำลังผ่านพ้นและดำเนินไปได้ด้วยดี ไม่มีการสู้รบ
ไม่มีเหตุการณ์รุนแรงที่ปะทะกันบ่อยครั้งบริเวณเขตชายแดน ประชาชน
ของทั้งสองนครต่างเดินทางเข้าออกแต่ละนครได้อย่างไม่มีข้อจำกัด
เหมือนในอดีต ไม่ว่าจะขึ้นเพื่อการท่องเที่ยวหรือการค้าขาย ความสุข
บังเกิดขึ้นในใจประชาชนของทั้งสองนคร

แต่กับหัวใจใครอีกดวง...มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย...

เริ่มเรื่อง

จดหมายร้องเรียนที่เขียนขึ้นด้วยกระดาษสภาพยับเยิน บ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่ามันต้องผ่านมามากกว่าจะเดินทางมาถึงปลายทาง แต่อย่างไรก็ตาม... ในตอนนี้ จดหมายฉบับนั้นก็ทำหน้าที่ของมันได้อย่างเต็มที่แล้ว เมื่อคนที่กำลังทอดพระเนตรกระดาษแผ่นนั้นอยู่ คือผู้ทรงศักดิ์และยิ่งใหญ่ที่สุดในทรราชวังแห่งนี้

...องค์เจ้าหลวงภวรินทร์นุราช...

"อัคร..."

สุรเสียงทุ้มท้าวตรัสเรียกแม่ทัพคนสนิทที่ยืนนิ่งอยู่ตรงเบื้องพระพักตร์ ดวงเนตรสีดำสนิทวัดขึ้นมองสบดวงตาสีดำเข้ม อันเป็นเอกลักษณ์ของชาวทรราชวังนครแทบทุกคน

"เจ้าอ่านจดหมายร้องเรียนฉบับนี้แล้วใช่ไหม"

"พระเจ้าค่ะ"

ชายหนุ่มในชุดนักรบสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำรับคำเรียบๆ จดหมายร้องเรียนฉบับนั้น เขาอ่านมันเรียบร้อยแล้ว

...จดหมายร้องเรียนจากหัวหน้าหมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ใกล้กับเทือกเขา

รยาทิตย์ ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของทรปรลางคัันคร...

เนื้อความในจดหมายเป็นเรื่องที่เขาทราบดี และกำลังวิตกกังวลอยู่ ไม่น้อยเช่นกัน โจครกลุ่มใหญ่ที่ยึดเอาความได้เปรียบทางด้านภูมิประเทศ ของเทือกเขารยาทิตย์ที่สูงชันเป็นที่ซ่อนสุม ความโหดเหี้ยมและร้ายกาจ ของโจครกลุ่มนั้นเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว ทางการเองก็ไม่ได้นั่งนอนใจ เขาส่ง ทหารฝีมือดีกลุ่มใหญ่ออกไปปราบปรามโจครพวกนี้ถึงสองครั้ง หากผลที่ได้ กลับมาคือความล้มเหลว

"ย่าวัสไซ่ไหม หัวหน้าโจครกลุ่มนี้"

เจ้าหลวงหนุ่มตรัสถามหลังจากทรงอ่านรายละเอียดของกลุ่มโจคร แห่งรยาทิตย์ที่เขาทำขึ้นถวายเรียบร้อยแล้ว

"พระเจ้าค่ะ"

"ย่าวัส...ชายหนุ่มที่เขาถือกันว่าพันแวงไม่เข้า ไม่เคยมีใครได้พบ ตัวจริง หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คนที่เคยพบต่างก็ต้องตายทุกคน"

"พระเจ้าค่ะ"

คำตอบที่ได้รับเรียกเอาพระชนงเข้มขมวดมุ่นอย่างเริ่มขัดพระทัย

"พูดคำอื่นบ้างเป็นไหมอัณณ์"

ริมฝีปากหยักลึกสีสดแย้มออกนิตหนึ่งก่อนที่จะเอ่ยคำตอบ

"พระเจ้าค่ะ"

เสียงถอนปัสสาสะดังลั่นอย่างไม่ทรงเกรงว่าคนได้ยินจะรู้สักอย่างไร ยิ่งทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าคมคายของแม่ทัพหนุ่มแย้มกว้างออกไปอีก

"กระหม่อมวางแผนจะนำกำลังทหารเดินทางไปปราบโจครกลุ่มนั้น ด้วยตัวเองพระเจ้าค่ะ"

"แล้วก็ปล่อยให้เราพูดเสียตั้งนาน"

เจ้าหลวงภวรินทร์นุราชตรัสออกมาอย่างอ่อนพระทัย ด้วยเพราะ ทรงเติบโตมาพร้อมๆ กับอัณณ์ จึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพระองค์ กับแม่ทัพหนุ่มผู้นี้เปรียบเสมือนเพื่อนหรือพี่น้อง มากกว่าเจ้านายเหนือหัว

กับข้ารับใช้ธรรมดา

"แล้วเจ้าจะเดินทางเมื่อไหร่"

"อีกสองวันพระเจ้าค่ะ ตอนนี้จะกระหม่อมกำลังรวบรวมกำลังพลและวางแผนกันอยู่"

"ดีแล้ว เราฝากเจ้าด้วยนะอัถน"

"พระเจ้าค่ะ"

อัถนรับคำอย่างหนักแน่นทำให้องค์เจ้าหลวงแห่งทรปราลงค์นคร ทรงวางพระทัย พระองค์ทรงเชื่อมีอัถนได้อยู่แล้ว เพราะการที่เขาก้าวขึ้นมาสู่ตำแหน่งสูงสุดในกองทัพนั่น เกิดมาจากฝีมือของเขาเองล้วนๆ หาได้เป็นเพราะตำแหน่งหรือฐานะที่เขาไม่มีเลยไม่

"อ้อ ฟรุ้งนี้กรสุทธีกับอนามิกจะขึ้นไปทัพพิทิวแล้วลีไซ้ใหม่"

ชื่อ 'ทัพพิทิว' ทำรอยยิ้มบนใบหน้าคมคายให้จางลง และพระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นอาการนั้นของเขาได้เป็นอย่างดี

"ยังไม่ลืมอีกหรืออัถน"

เจ้าหลวงตรัสถามเพื่อนด้วยสุรเสียงอ่อนโยน อัถนฝืนยิ้มออกมา นิดหนึ่งไม่ตอบอะไร หากดวงตาคู่นั้นก็บอกพระองค์ได้เป็นอย่างดี...

...ไม่ลืม ไม่เคยลืมเลย...

"เจ้าควรจะมีมองผู้หญิงคนใหม่ได้แล้วนะอัถน เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้ว"

"ตอนนี้กระหม่อมค่อนข้างยุ่งพระเจ้าค่ะ"

คำตอบเหมือนเดิมเช่นทุกครั้งเวลาที่พระองค์รับสั่งถาม แม้ทรงคร้านจะเคี้ยวเชิญให้พระสหายและคนสนิทมองผู้หญิงอื่นบ้างตามคำที่ตรัส หากสิ่งที่ทรงรับฝากมาจากใครอีกคนก็ทำให้พระองค์ทรงปล่อยวางไม่ได้

"บางที...เสร็จงานครั้งนี้ เราจะจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ให้เจ้าสักงาน ดีไหมอัถน"

อัถนเบิกตากว้างกับถ้อยคำรสนั้น ช้านานกว่าที่เขาจะหวัระและ

สายหัวออกมาอย่างระอา ทั้งที่รู้ดีว่าเป็นกิริยาไม่เหมาะสมที่จะทำต่อหน้า
พระพักตร์ของเจ้าหลวงแห่งทรบลังค์ แต่เพราะเขาเองก็รู้จักพระองค์ดี
พอๆ กับที่พระองค์ทรงรู้จักเขา ดังนั้นอัฉนจึงได้ไม่ยากเลยว่าเจ้าหลวง
หนุ่มกำลังทรงดำริอะไรอยู่

"จัดงานเลี้ยงกู่หรือพระเจ้าคะ อย่าเลย กระทบอ้อมไม่ว่างถึงขนาดนั้น"

"เจ้าก็เป็นชะอย่างนี้ละนะ อัฉน"

พระองค์ตรัสด้วยความเหนื่อยพระทัย และอัฉนก็ได้แต่ยิ้มเหมือน
เช่นเคย

กล้วยไม้ป่าที่กำลังออกดอกสีชมพูอมส้มช่อเล็กๆ ในห่อกระดาด
สีเข้มถูกประดับประดาอย่างอ่อนโยนทะนุถนอมด้วยมือใหญ่ของ
ชายหนุ่มร่างสูง ดวงหน้าคมคายยิ้มรอยยิ้มบางเมื่อหัวใจกระหวัดคิดถึง
ใครบางคนที่อยู่ห่างไกลจนเกินกว่าจะได้พบเจอกันเหมือนก่อน

...ไอศูรย์ ป่านนี้เจ้าจะเป็นอย่างไรบ้างหนอ...

เขาจำได้ดีถึงใบหน้างดงามของเธอ ยังจำได้แม้กระทั่งรอยยิ้ม
รอยตายามที่เธอทอดสายตามองมายังเขา ทั้งยังคำพูดที่แม่จะไม่อ่อนหวาน
แต่กลับแฝงเอาไว้ด้วยความจริงใจและจริงจังอันเป็นเอกลักษณ์ของเธอ
นั่นอีก...เขาจำได้ดีไม่เคยลืม

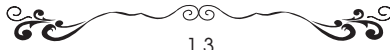
...ไอศูรย์...เธอคนที่กุมหัวใจของเขาไว้...

...และเป็นเธอ...คนที่พรากหัวใจของเขาให้ติดมือไป ในตอนที่เธอ
จากลา...

"อัฉน"

เสียงทุ้มหัวของชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ข้างรถม้าคันงามดึงเขา
ให้ออกจากภวังค์ อัฉนส่งยิ้มทักทายให้คนเรียก ก่อนจะส่งรอยยิ้มนั้นเลย
ไปยังหญิงสาวร่างเล็กบางที่ยืนเคียงข้างชายคนนั้นด้วย

"กรศุทธิ์ อนามิกา ขอโทษด้วยที่มาช้าไปหน่อย"

"ไม่เป็นไร ข้ารู้ชะว่าเจ้ายุ่ง เห็นว่าพรุ่งนี้ก็ต้องเดินทางไปปรยาทิศย์ ด้วยใช่ไหม"

กรศุทธิ์ถามเพื่อนรักอย่างรู้ดี อัครณ์พยักหน้ารับไม่แปลกใจ เพราะหากว่ากรศุทธิ์ไม่รู้เรื่องี่ลี้ถึงจะน่าแปลกใจมากกว่า

"อนามิกา ข้าฝากกล้วยไม้นี้ให้ไอศุรีย์ด้วยนะ"

กล้วยไม้ถูกเปลี่ยนไปใส่มีอบอบบางที่ยื่นออกมารับ

"ไม่ต้องห่วงค่ะแม่ทัพอัครณ์ ข้าจะส่งดอกไม้พวกนี้ให้ถึงพระหัตถ์เจ้านางไอศุรีย์เอง..."

"ต้องพูดราชาศัพท์กับไอศุรีย์ด้วยหรือนี่อนามิกา"

กรศุทธิ์โพล่งขึ้นมาด้วยสีหน้าตื่นๆ แบบที่เพื่อนสนิทและคนรักต่างก็รู้ว่าคนทำกำลัง 'แก๊ง'

"ไม่พูดได้ยังไงล่ะคะท่านกรศุทธิ์ ตอนนี้อย่างนางไอศุรีย์เป็นเจ้านางของทัพพิทิวาแล้วนะคะ"

อนามิกากว่าพลาถมองค้อนอย่างหมั่นไส้

"ฮู้ ยิ่งใหญ่ๆ แบบนี้ถ้าเข้าไปถึงทัพพิทิวาจะถูกไอศุรีย์สั่งขังคุกไหมนี่ อัครณ์ โทษฐานที่ไม่ยอมใช้ราชาศัพท์กับไอศุรีย์แบบนี้"

กรศุทธิ์หันมาหาพวกที่ยืนยิ้มฟังบทสนทนาเฉยๆ อย่างอัครณ์อนามิกาอดไม่ได้ ต้องเอื้อมมือไปหยิกแขนคนรักอย่างหมั่นไส้

"พูดเก่งจริงนะคะท่านกรศุทธิ์ ระวังเถอะ ไปถึงทัพพิทิวาแล้วจะกลับมาทรรปลางค์ไม่ได้"

"เป็นถึงพี่ชายเจ้านางก็กลับไม่ได้ อย่างนั้นหรือจะอนามิกาจำ"

อนามิกานิ่งไปกับสิ่งที่เขาพูดออกมา เพราะเธอเองก็แทบจะลืมไปแล้วว่าคนรักเป็นพี่ชายแท้ๆ ของเจ้านางไอศุรีย์ เพราะกรศุทธิ์ไม่เคยทำตัวให้ดูดีมีมาดเหมือนบุตรชายคนเดียวของอดีตแม่ทัพโทนาวิชแห่งทรรปลางค์นครเลยแม้แต่นิดเดียว

...ช่างแตกต่างจากเจ้านางไอศุรีย์เป็นยิ่งนัก...

แม่เธอจะไม่ได้เจอกับเจ้านางแห่งทัฬหีวงมาได้เกือบปีแล้ว หากภาพหญิงสาวร่างสูงระหง ท่วงท่างดงาม เต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นคง และมั่นใจสมกับสายเลือดทหารของผู้เป็นบิดายังคงจำติดอยู่ เธอไม่แปลกใจเลย...ว่าทำไมกรศุทธิ์ถึงไม่ได้เป็นลูกชายคนโปรดของท่านอดีตแม่ทัฬหี ก็เพราะความทะเล้น ลั่น ขวางโลก และอาชีพอันผิดแผกไปจากต้นตระกูลของเขานั่นละ ที่ทำให้ท่านโทนาวัชวางอันดับ 'ลูกรัก' แบบเขาเอาไว้หลังเจ้านางไอศุรีย์เสมอ

...แต่ที่น่าแปลกใจที่สุดเห็นจะเป็นเธอ ที่ไปเปลือกรักผู้ชายคนนี้เข้าตอนไหนกันเล่าหนอ...

อนามิกาคิดอย่างปลดปลงยามที่ทอดสายตามองคนรักอย่างอ่อนใจ

"โอ้ อนามิกาคนดี รอขึ้นรถมาก่อนนะจ๊ะ พี่จะกอดรับขวัญให้ไม่ต้องทำตาวานละห้อยหาถึงเพียงนั้น"

"ท่านกรศุทธิ์!!"

ดวงหน้าหวานแดงจัดขึ้นกับคำพูดของเขา อัดแน่นกลิ่นหัวเราะกับท่าทีของคนรักทั้งสอง

"ออกเดินทางได้แล้วกรศุทธิ์ อนามิกา ไปหยอกล้อกันต่อในรถม้าดีกว่า หนทางข้างหน้ายังอีกไกลนัก"

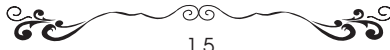
"นั่นสิจะอนามิกา ขึ้นรถม้ากันดีกว่า เดี่ยวพี่จะอุทิศทั้งอ้อมกอด อ้อมอกอ้อมใจให้น้องอนามิกานั่งพักพิงตลอดทางเลย"

"ท่านกรศุทธิ์!!"

เสียงหวานๆ ดังแหวอย่างจะกลบเกลื่อนความเขิน หากกรศุทธิ์ก็ยังคงยิ้มตาพราวระยับอย่างไม่อณาทร้อใจกับท่าที่ 'แก๊ง' โกรธของคนรัก เพราะรู้ว่าอนามิกาแก๊งไม่โทกลบความเขินไปอย่างนั่นเอง

"คนบ้า"

ทำอะไรเขาไม่ได้ อนามิกาก็หันมายอบตัวทำความเคารพอัคร์แล้วเดินประคองกล้วยไม้ที่อัคร์ฝากไว้ขึ้นรถม้าไปอย่างอนๆ ทั้งให้

กรศุทธิ์ส่งเสียงหัวเราะตามไปอย่างเอ็นดู

"ไปได้แล้วกรศุทธิ์ อย่าไอ้ไอ้"

อัณฑต้องไล่เพื่อนอีกครั้งเมื่อร่างสูงใหญ่ของคนถูกไล่ยังคงยืนปักหลักนั่งอยู่ตรงหน้าเขา ดวงตาคมเข้มลึกล้ำมองสบตาเขานิ่งนาน อัณฑเฝินหลบไม่มอง คำที่ดวงตาคู่นั้นดูคล้ายกับดวงตาของไอศุรีย์จนแทบจะเป็นพิมพ์เดียวกัน

...เห็นแล้ว...มันปวดใจ...

"ไม่ต้องห่วงนะอัณฑ ข้าจะดูแลกล้วยไม้ของเจ้าให้เป็นอย่างดี มันจะต้องไปถึงมือไอศุรีย์อย่างแน่นอน"

"ขอบคุณนะกรศุทธิ์"

"ความคิดถึงของเจ้า...ข้าจะพามันไปส่งมอบให้ไอศุรีย์เอง"

อัณฑยิ้มไม่พูดตอบอะไร แต่ในดวงตาของเขาก็ฉายความรู้สึกมากมายออกไปให้กรศุทธิ์ได้รับรู้...และเจ็บในหัวใจทุกครั้งเหมือนที่เคยได้มอง

"อัณฑ"

เสียงเรียกของกรศุทธิ์ที่ดูเหมือนจะไม่ยอมจบเรื่องง่ายๆ ทำเอาอัณฑเลิกคิ้วมอง ดวงตาคมเข้มคู่นั้นเป็นประกายระยับขึ้นมาอย่างที่อัณฑกำลังรู้ว่าเพื่อนกำลังจะ 'กวน' อย่างที่ชอบทำเป็นประจำทุกที

"เจ้าเองก็รีบหาหญิงใหม่ได้แล้วนะ อย่ามัวแต่คิดถึงไอศุรีย์อยู่เลย ข้าหวังดีนะ ไม่อยากให้เจ้าต้องเหงาเปล่าตายอยู่เพียงลำพังคนเดียว"

ประโยคสุดท้ายกั้วหัวเราะดัง อัณฑได้แต่ยิ้มแล้วส่ายหน้าไม่ถือสาในคำพูดของเพื่อน เพราะเขารู้หัวใจตัวเองดี

...หัวใจของเขาให้ใครไว้ คงไม่อาจเรียกคืนได้ง่ายๆ...

...หัวใจที่รักไอศุรีย์ จนบัดนี้ก็ยังรักไม่คลาย...

...ความรู้สึกของเขา...มันไม่เคยเปลี่ยนไปเลย...

...ไม่เคยเปลี่ยน แม้ว่าหัวใจของเธอ...จะกลายเป็นของคนอื่นไปแล้ว

ก็ตาม...

หมู่บ้านเล็กๆ จำนวนเกือบสามสิบหลังคาเรือนที่ตั้งอยู่บนที่ราบ บริเวณเชิงเขาธาพิศัย ต้อนรับการมาเยือนของกลุ่มชายหนุ่มจำนวนห้า คนในยามเช้าตรู่ที่พระอาทิตย์ยังไม่ทันโผล่ขึ้นพ้นขอบฟ้า

"ท่านอัครณ์ ข้าดีใจจริงๆ ที่ท่านมา"

ตฤณ ชายวัยกลางคนผู้เป็นหัวหน้าหมู่บ้านออกมาต้อนรับเขาด้วย สีหน้าที่แสดงถึงความยินดีอย่างยิ่งอย่างแท้จริง อัครณ์กระโดดลงจากหลังม้า เดินเข้ามาทำความเคารพเจ้าของบ้านด้วยสีหน้าอ่อนโยน เขาเคยผ่านมา ที่หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งแต่ครั้งยังเป็นเพียงทหารผู้ติดตามท่านอดีตนแม่ทัพ โทนาวัช จึงรู้จักและเคยพบเจอกับตฤณมาก่อน

"ดีใจที่ได้เจอท่านอีก ท่านตฤณ"

อัครณ์หักทาบกลับด้วยรอยยิ้ม เขาหันมาส่งสายตาสู่ผู้ติดตาม ทั้งสี่คนเดินตามหลังชายวัยกลางคนไปอย่างเงียบๆ

"ไม่มีใครรู้เรื่องที่เราจะมาที่นี่ใช่ไหมท่านตฤณ"

"ใช่แล้วท่านอัครณ์"

ตฤณตอบกลับด้วยน้ำเสียงระดับเดียวกัน การเดินทางมาในครั้งนี้ ของอัครณ์เป็นความลับที่เขาให้คนส่งหนังสือมาแจ้งเอาไว้ก่อน จาก ประสพการณ์ที่พ่ายแพ้กองโจรกลุ่มนี้มาถึงสองครั้ง ทำให้อัครณ์วางแผน ในการมาครั้งนี้อย่างเป็นทางการ เพื่อป้องกันข่าวรั่วไหลไปถึงหูโจร พวกนั้น

"พวกท่านมากันเพียงเท่านี้หรือขอรับ"

ตฤณถามอย่างอดกังวลไม่ได้ เพราะถึงแม้ชายหนุ่มผู้รั้งตำแหน่ง แม่ทัพอย่างอัครณ์จะมีฝีมือเพียงใด หากจำนวนคนเพียงเท่านี้ ก็คงไม่ อาจหาญต่อกรกับโจรร้ายอย่างพวกยวส์ได้

...แต่สองครั้งก่อนสิ จำนวนทหารมากันเป็นร้อยคน แต่กลับ

พ่ายแพ้ใจพวกนั้นอย่างราบคาบ ไม่มีเหลือรอดชีวิตเลยสักคน...

"ไม่ต้องห่วงหรือท่านตฤณ"

อัถณ์บอกรายละเอียดบางอย่างโดยไม่ขยายความอะไรมากกว่านั้น แต่อะไรบางอย่างในดวงตาของเขา ก็ทำให้หัวหน้าหมู่บ้านวัยกลางคนพอจะบรรเทาความกังวลลงได้

"พวกมันออกอาละวาดมานานแล้วท่านอัถณ์ แต่ก่อนก็พอจะประปราย ไม่มากไม่มาย ทางเราเลยร้องเรียนทางเมืองหลวงไป ทหารก็มาช่วยนะท่าน แต่ก็แพ้มันกลับไปทุกที..."

ตฤณเล่าด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่ดวงตาคมกล้ำคู่นั้นเต็มไปด้วยความอัดอั้นตันใจ อัถณ์นั่งฟังเรื่องราวต่างๆ อย่างตั้งใจ เขาต้องเก็บรายละเอียดเกี่ยวกับโจรกลุ่มนี้ไว้ให้ได้มากที่สุด

"พอพวกทหารแพ้ ไอ้โจรกลุ่มนั้นก็เริ่มเหิมเกริมมากขึ้น ออกปล้นฆ่า จุดผู้หญิงไม่เว้นแต่ละวัน หมู่บ้านนี้ กับหมู่บ้านอื่นใกล้ๆ ก็ถูกพวกมันรังควานเดือดร้อนกันหมด ถ้าท่านมาซักว่านี่อีกสักสามสี่วัน พวกข้าคงต้องอพยพย้ายหนีพวกโจรกลุ่มนี้แน่แล้ว แต่พอเห็นท่านอัถณ์มาเองแบบนี้พวกข้าก็วางใจ เจ้าโจรกลุ่มนี้คงต้องสิ้นชื่ออย่างแน่นอน"

ตฤณพูดอย่างเชื่อมั่น

"ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของพวกเราเถิดท่านตฤณ"

อัถณ์พูดสั้นๆ แต่หนักแน่นและมั่นคงพอที่จะทำให้ผู้ที่กำลังเดือดร้อนยิ้มออกมาได้

"พวกข้าจะช่วยท่านอย่างเต็มที่"

ตฤณสั่นตัว หากอัถณ์กลับส่ายหน้าปฏิเสธด้วยรอยยิ้มบาง

"ข้าไม่อยากจะให้พวกชาวบ้านเดือดร้อน ถ้าพวกโจรยาวสัปดาห์ตัวท่านพวกนั้นจะเข้ามาทำร้ายพวกท่านได้ ข้าจะจัดการกับเรื่องนี้เอง"

"แต่อย่างไรท่านก็ต้องมีคนนำทาง"